

EESTI SKAUT

EESTI SKAUTIDE MALEVA HÄALEKANDJA

Püha Jüri võitluses lohega.
(Poola skautide välissekretär hra Sopoeko puulõike järele.)

VII AASTAKÄIK

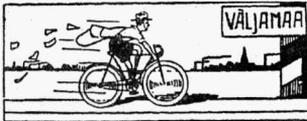
Jüripäeval 1928

Nr. 6/7

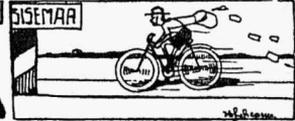
Väljaandja: EESTI SKAUTIDE MALEVA PÄÄSTAAP

TOIMETUS JA TALITUS:
TARTUS, VALLIKRAAVI TANAV 19
AADRESS KIRJAVAHETUSEKS:
TARTU, POSTKAST 130

VASTUTAV TOIMETAJA: K. TREFFNER.
PÄÄTOIMETAJA: SKM. J. TEDERSON.
TOIMETUS: A. GRÖNBERG. H. HAAMER,
K. LIPPING, H. ROOS.

TEATEID

Toimetused palub malevaid, rühmi ja karju selles osakonnas avaldamiseks teateid saata hiljemalt 10. maiks s. a.

KESKORGAANIDE TEDEVUSEST

Skautmasterite Kogu kevadkoosolekul 11. märtsil s. a. tunnistati erusse astunuks skm. V. Andreesen ja lahtiregistreerituks skmd. A. Purin ja H. Silber, millised ettepanekud ESM. Päästaabi kinnitamisest leitud.

SSS Liidu järjekorraline peakoosolek peeti 15. aprillil s. a. Tallinnas.

Aruandest selgub, et skautide peastaabi töö on olnud järjekindel. Korraldatud üks välismaa sõit (Rootsi), peetud malevatega kirjalikku kontakti, skauditunnistused ja rühmade registreerimise lehed maksmapandud ja peetud juhtide aastakoosolek. Gaididel on olnud raskusi tööjõu puudusel. Asudes valimistele valitakse Liidu juhatusse tagasi kapten J. Jackunoviits ja uueks liikmeks senine asemik kapten A. Koik. Uueks asemikuks valitakse B. Rautsman. Skautide ja gaidide peastaabi valitakse tagasi endises koosseisus. Liit kinnitas ka uued skaudi järgueksamid, nende vastuvõtmise korra, hundipöegade erialad ja instruktoreite ning eksamineerijate määrused. Lõpuks arutati skautide pataljoni lipukavandeid.

Rakre skautide rühm algas oma tegevust 1923. a. märtsi alul I j. sk. E. Tõldsepp'a juhatusel. Ajal, mil oli E. Tõldsepp' rühma päälükkuks, ilmus ka rühmal ajakiri „Mahajäetud lõksetuli“.

Skautliikku tõõd on tehtud selle pika aja jooksul tüdimatult. On korraldatud mitmed laagrid, jalutuskäigud, peod, spordi-võistlused Elva skautidega jne. Kuid on võideldud tulnud ka aineliste kitsikutega, kus otsustamisel tihti rühma saatus, kuid poiste ennastsalgava kaasabiga on kõigist neist katsumistuledest võitjana välja tulnud. Nüüd on rühm jõudnud oma 5-da verstaposti juure ning kavatseb seda mälestada 1. mail korraldatava peoga, milleks ettevalmistused hoos.

Hoolimata Puka skautrühma ülekolinute poiste hulgast, on rühmas praegu 20

liiget, nendest isegi 6 II j. skauti, kellede palavam soov on lähemal ajal järk skautlikul alal kõrgemale tõusta. A-t. K-k.

Kuresaare hundipojad, kellede juhiks nskm. A. Klaas, on kevade tulekuga agaralt töötamas. Küll sooritatakse erieksame, küll õpitakse teadmisi, et olla laagri ajaks kõigea küllaldaselt varustatud.

Skautid ja noorsepad Türiil asuvad üheskoos Skaudi Sõprade Seltsi hoole all tegutsema. Kuna S.S.S. Türiil senikaua puudus, otsustasid 18. III. s.a. Türi skautkonnapäevale kogunud skaudisõbrad selle ellu kutsuda. Põhikirja väljatöötamiseks valiti viieliikmeline toimkond, kes ka oma tööd alanud. SK

Türi skautid teevad agaralt ettevalmistusi piduks, mis kavatsetakse pidada 29. aprillil s. a. Jüripäev pühitsefakse arvatavasti koos kogu malevago Paides. Loodetavasti saavad seks ajaks kätte ka VI rühm ja hp. kari omad lipud.

Paide malevale on kohalik Eesti Panga osakond annetanud 300 krooni.

Rahvusvaheline Jamboree 1929. Suurbriiti skautide organisatsioon teatab: 1. Jamboree peetakse augusti esimesel poolel 1929. 2. Osavõtjate arvu ei piirata, vaid loodetakse igalt maalt kõige laialdasemat osavõttu. Osavõtjate jagamist „ametlikeks“ ja „külastajajaks“ ei ole. 3. Esimesel nädalal elatakse suures laagris, võimalikult Kopenhaageni 1924. a. Jamboree eeskujul. Osavõtjatel peab olema oma laagrivarustus ja nad ehitavad laagri vastavalt oma rahvuslikele kommetele. Toiduained antakse toorelt ja kõik osavõtjad valmistavad toidu enda laagris. 4. Kõik osavõtjad tasuvad oma sõidukulud kuni laagri asukohani Inglismaal isiklikult. Saabudes laagrikohale maksavad igaüks umbes kolm shillingit päästaabi kassasse, millega kaetakse kõik elamiseksulud laagris kahe nädala jooksul, samuti ka ametlikult korraldatavate ekskursioonide kulud.

Norra rahvuslik laagri arvu poolest viies, korraldatakse Romsdalis 5—15. juunil 1928, kuhu kõik skautide organisatsioonid on palutud osa võtma kuni 46 skaudilise esitusega.

Legend Püha Jürist.

See oli vanal ajal, arvata tagasi aastaid üle tuhande, siis kui inimesed palju enam tegemist tegid Jumala palumisega, kui rohkesti pühi ja vogu mehi ja naisi endi elu pühendasid Jumala ja kaasinimeste teenimiseks. Teati siis kõnelda imelugusid noorest kangelasest, vagast ristirüütlist Pühast Jürist, kes oma valgel hobusel ratsutas läbi maid, et võidelda kurja vastu ja aidata elada inimesi Jumala meele päraselt — rikkumatus hääduse vaimus.

Tol ajal pidi ühe väikese riigi kuningas kannatama raske needuse all. Just ta päälinna müüride taga asus sügav järv, kus elutses hirmuäratav lohe. Igakord täiskuu viimasel kesköö tunnil tuli see kolefis hirmsa mõirgamisega järvest välja, lõhkus maha linna müüri, ning rüüstas siis maju, hävitas magajaid elanikke.

Targa juures käis kuningas nõu küsimas, kuidas päästa linna hukatusest, kuna ju ei leidunud kedagi, kes lohega oleks julenud võitlusse astuda — tark õpetas, et elajale korra järele tuleb ohverdada lepituseks laps, ainult see võiks lohe uued rüüstamiskäigud ära hoida.

Nõnda tehtigi. Liisu läbi viidi igal õhtul viimase täiskuu ajal poiss või tüdruk järve kaldale kolelise sõõdaks.

Läks mööda aastaid, laste rõõmus kilkamine kustus õudse linna tänavail, kuni liisk langes kuninga enese tütrele.

Linna elanikud, kes oma valitsejat palavasti armastasid, ei suutnud vaadata ta valust ja leinast vaevatud silmi. Nad tahtsid päästa ta kauni tütrekesse, olles valmis ta asemele viima kaldale orjatüdruku.

Kuningas, õiglane ja aus, ei lubanud aga teiseks käänata saatust, ja valmistas ette oma õnnetuma tütre surmapäevaks.

Valges riides, õitsvate roosidega kaunistatud, sammub kuningatütreke, saadetud isast ja terve linna nutvast rahvast, väravast välja oma haa poole — sügava järve ääre. Peatub leinarong müüri ääres ja jääb õhtu hämaruses kohutavat vaatepilti ootama.

Läheneb kesköötund. Pime ja õudne.

Kaugelt üle metsa kostavad kabelikellade kaeblikud helid, mis kõlanud sel tunnil ühtesoodu ju palju aastaid, kuulutades jälle ühe süütuma südame viimaste tuksumiste liginemist.

Sisu: Legend Püha Jürist * Skautide üleilmne vendlus on rahuidee kindlam pant * Häätegu * Kirjakast * Tunne oma kodumaad * Skautpataljonile lippu kinkima * Latvi ja Jamboree * Seiklus õõ katte all * Piik toimetuse akna taha * POJAD KÄLJUC * Meile saabunud töötuse kordamise silmapilk * Ajakirja oma nurrk-

---

Luban sõnakuulelik olla,
Taevasa austada, hundi-
poja seadusi täita ja iga-
päev head teha.

Kinnitades ausõnaga an-
nan pühaliku töotuse kõike
teha, mis minu võimuses,
et täita oma kohust Jumala
ja Eesti isamaa vastu, igal
ajal hääd teha ligimesele
ja truuks jääda skaudi sea-
dustele ning nende järele
talitada.

Vana üksiklane, kes teab linnarahva leinast, tahab neid lohutada, helistades neile nende ahasuses kabelis matusekella. Täna seda toimetades on tal aga fundmus, nagu poleks seda enam nii raske teha, nagu kõlaks sellest ühetoonilisest piu-paust lõbus kirikulaada tantsumiis. Eremit püüab end koguda, palub, et Jumal teda hoiaks saadana kiusatuse eest nii raskel silmapilgul ja jätkab oma kohuse täitmist.

„Vanaisa, miks helistad säärasel tunnil!“

Pöörab ehmatades pää üksiklane, näeb seismas sirge noormehe heledas rüüs ja vastab, osutades käega itta: „Varsti kustub sääl kuningatütrest elu lohe jõledas lõustas.“

Tahab vanake veel võõra metsas eksimisest pärida, aga kadunud on juba see.

Juba punetab järves lohe tuline hingeaur; juba keeb ja kohiseb vahutav vesi; juba tõuseb elaja must selg üle lainete.

Põlvili langeb ahastav linna rahvas, palve sumin muutub ikka vägevamaks, paisub metsamühinana tugevaks mattes lohe urisemise, kes nüüd oma lõusta järve voogudest välja pistnud, valgustades tulise haiseva hingeauruga ümbrust.

Juba liigub lohe oma ohvri suunas — ikka kiinduvamalt hüüavad palvetajad Jumalat appi.

Sääl, kui ju kõik paistab asjatuna, vaikib korruga nutva rahva kisenamine, sest metsast tormab ratsanik valgel hobusel otse kuninga tütre kõrvale.

„Mine ära, mine ära, lohe tapab sinugi!“ hoiatab teda roosidega surmale kaunistatu.

„Tule tagasi, noormees!“ kisendab rahvas.

Èi kuule ta aga hüüdu ega hoiatust: piik peos, ootab ta järvest ronivat koletist.

Silmi mullaga määrdes ei taha rahvas näha tundmatu noormehe koledat lõppu — põgenemiseks on nad valmis, et pääseda lohe kättemaksust.

Järve äärest kostab metsik mõirgamine, ähkimine. Tume mütsakas, mis paneb terve maa värisema. Õhk on täis mürgist auru. . . Ikka nõrgemaks jääb õudne võitlus, pääd põrmust tõstes näeb kuninga rahvas noormees lohe kaela läikiva mõegaga läbi lõikamas, kelle keres pooleksmurdunud piik.

Süles kuningatütar, ratsutab ta vastu rõõmuhõiskamistega tervitavale linnale, aga väraateni jõudes ulatab kuningatütrest isale ja kaob imestajate silmist.

Vana üksiklane teadis kõnelda, see olnud Püha Jüri, kelle auks siis ka tänapäevani ses linnas seisab tore kirik.

Skautide üleilmne vendlus on rahuidee kindlam pant!

Joh. Elken.

Skautluse suure hoone põhjendamisel paari aastakümne eest tema ideelise vundamenti kandvamate nurgakivide reas leiame üldise vendluse kauni põhimõtte. Vennaks vennale salgas, rühmas ja riigi piirides, aga ka vennaks igale skaudile kaugel merede ja mägede taga, vendadeks maailmlises ulatuses, — see oli selge sihtjoon teiste temasarnaste seas, mille kohaselt poiste mäng tuli korraldada, nende töö ja tegevus liikuma seada.

Aja mõödudes on kõikjal palju muutunud. Terve rida väärtusi on ümberhinnatud, mitmel pool on tulnud varem püstitatud põhimõtteid revideerida, neid tarbekorral ümber kujundades ning ajale kohasemaks korraldada. Edasi

veerev ajartas ja elu ise nõuavad oma osal! Skautide vendluse põhimõte aga kuulub nende väärtuste hulka, mille ideeline kaal aasta-aastalt on tõusnud, mis järjest on süvenenud ning mis õieti alles tänapäev on omandanud tema sisulisele mahule vastava positsiooni.

Mõeldunud maailmasõja järele on pühendatud rahvastevahelises elus suuremat kui kunagi varem tähelepanu tulevikuks selles mõttes, et edespäi sõda kõige tema koledusega ja hävitusega ära hoida, et selle asemel kõik maailmarahvad võiksid elada rahu, oma majandus ja kultuurelu korraldada endi nõuete kohaselt ning üldse õitsvale tulevikuks vastu minna. Inimesed, kes laastava sõja mõjusid on pidanud isiklikult üle elama, kes sellest tekkinud viletsusi oma silmaga näinud, — need teavad küll kõige paremini, missugune suur tähtsus on sõprusel vaenu asemel, mida õieti tähendab vennalik läbisaamine tülitsemise vastu.

Tänapäev töötab maailmlise rahu mõtte heaks lugematu hulk inimesi ja mitmesuguseid organisatsioone, küll üksikutes riikides, kui ka rahvusvahelises ulatuses. Kõige otstarbekohasema töö teeb Rahvaste Liit, tema ümber on koondunud riigivalitsused esitajatega. Selle kõrval töötab terve rida teisi rahvusvahelisi organisatsioone, kellede ülesandeks sama eesmärk.

Olgu siinkohal nimetatud ainult kas või Kõik Euroopa Liit (Pan-Euroopa). Maailmline üliõpilasliit (C. J. E.) j.t. Kõigi nende organisatsioonide ülesannete hulka kuulub rahu mõtte eest võitlemine, missuguse sihi poole üks ühel, teine teisel viisil ka püüab sammuda.

Skautide organisatsioonil maailmlise rahu teistest seistes on teiste samasihiliste hulgas üks eriline seisukoht. Tema abinõude valik läheb põhjalikult lahku kõigist teistest, mispoolest skautide rahuidee realiseerimist ühegi teisega ei saa kõrvaltada.

Kõik skaudid on vennad! Rikkuse, hariduse, vanaduse ja seisuse peale vaatamata; ka rahvuse ega riikkondluse kuuluvus ei tohi seda suurt mõtet tumestada. Seda õpetatakse igale noorele hundipojale ja algajale skaudile, seda õpib iga poiss kogu oma skaudiks olemise ajal, mängude juures, laagris ning kõigil oma tegevusaladel. Niipalju kui poisid kokku puutuvad omas salgas, salkade vaheliselt või ka rühmade ja malevate piirides või koguni üleriiklikus ulatuses, igal pool võime tähele panna, kuidas poisid esimesest kokkupuutumisest saadik üksteisele sõbralikult suhtuvad. Seda põhjustab sisuliselt ühiste huvid järele skautide ridadesse koondumine, ühised ideed ja usk kõigisse kaunidusse, ning selleks kohustab igat poissi vältiselt skautmärgi ja vormi kandmine!

Aga veel enam. Skautluse ülesanded kogu maailmas on ühed ja samad ning kõik skaudid on vennad üle maailma, nagu juba eespoolgi laususime. Tegelikult tähendab see enam kui kahe miljoni poisi kasvamist ühiste veenustega päale kõige muu ka lootust rahuidee õigluse ning vastavalt sellele juba varakult isikuliste sõprussidemete sõlmimist. Seks pakuvad häid võimalusi skautide rahvusvahelised konverentsid, jamboreed, laagrid, kuhu ka küllalisi teistest maadest kutsutud osa võtma ning igasugused omavahelised võistlused. Aga ka mitmetes eri maades üksteisest kaugel-kaugel asuvate üksikute skautide vaheline kirjavahetus, milles jutustatakse vastastikku oma hädadest ja rõõmudest, kirjeldatakse skautide tööd, mida kaunistatakse ülesvõtetega jne. jne. . . Sel kombel puutuvad kokku noored skaudid, need riigi tulevased täismehed

rahvusvahelises ulatuses ning saadavad oma vendluspõhimõtetega rahudee kindlustamisel enam korda, kui seda esialgsel pealiskaudsel vaatlemisel tähele võiks panna ning hinnata.

Siinkohal ei ole üleliigne tarvitada P.-Am. Ühisriikide end. presidenti Vil'soni sõnu, mida see suur riigimees, kes teadupärast oli ka Rahvaste Liidu mõtte algatajaid ja tulisemaid kandjaid, Rahvaste Liidu avamisel lausus: „Kui Rahvaste Liidu mõte kunagi täielikult võiks kindlustatud olla, kui Rahvaste Liit kunagi tema päale pandud kohustused ja lootused täielikult peaks täitma ning kui tulevastel põlvedel sellejuures midagi peaks olema kaasa ütelda, siis soovitaksin küll mina, et kõik noored läbi käiksid skautide ridadest. Sel teel oleks ka ülemaailmne rahu täielikult garanteeritud.“

Kadunud president Vilsoni need sõnad kõnelevad ilma komentaarideta küllalt selget keelt.

Eelseisval Jüripäeval, skautide ülemaailmsel kevad-vendlus pühäl, kui malevad ja rühmad põlistesse hiitmesse kogunevad, poisid ringi koonduvad ning lipud pool-hämaruses ja puie sahisedes tõotusi andes salufeerivad, otsekui seda tegid ennemuistsel ajal meie kanged esivanemadki oma kommete kohaselt, — sel pühalikul hetkel mõtelgu iga poiss veel kord järele, kas ka tema skautide ülemaailmsel vendluse heaks kõik on teinud, mis võimalik. Kui mitme poisiga raja tagant seisab ta juba kirjavahetuseski ning — tahame olla homme paremad, kui olime täna!

Pärnametsal, Jüri-kuul 1928.

Häätegu.

Tõlkinud Edev Hunt.

Suure kooliõue kärast ja mürast eemal nurgas seisis kurvalt üks suguvõsa salkadest, ümbritsedes Hanssu, kes veel kurvema näojumega enda ette vahtis. Oli ju homme suguvõsa aastapäev — ilusaim püha kogu aastas, ja just nüüd pidi Hans teatama: tema ei saa kaasa teha, vanemad keelnud seda. Kuidas oli aga Hans juba ammu rõõmustanud, pidule valmistanud: võimelnud, oda heitnud . . . et vaid suguvõsa väärida. Kas ei tahtnud salk teda parema jooksjana võistlustele esitada? Kuid see ju nüüd oligi: Hans oli suures rõõmus palju unustanud ja kahjuks mõndagi tegemata jättnud. Mitte kooli — selleks leiab korralik poiss ikka aja, kas hommikul, õhtul, ööselgi, kui tarvis. Vaid väike maalapike maja taga, aias, mille Hans pidi harima — too sääl oli unustussejäänud. Küll oli isa tal seda mõnikordki meele tuletanud, lõpuks aga juba kindlalt teatanud: pühapäeval jääd koju ja kaevad maa ümber. Hans oli sootuks rusutud; kuigi paluda ema, isa ei annaks siiski järele. Ja siin oligi põhjus kurvastuseks.

Salk pidas nüüd nõu, kas Hans ei saaks lihtsalt plehku panna — küllap laenataks talle selleks kõiski, kaheksameetriline pe-

sunõör — kas ta ka kirja pidi jätma — emale või isale või mõlematele, ja pidi ehk kogusalk sellele alla kirjutama, et mõjuvam oleks? Ja Hansu toitmise oleks salk enda hoolde võtnud, ja kui ema ehk skaudipluusiga valmis ei jõuaks — juba pakkus üks sõber enda vanema pluusi selleks. Ent Hans oli siiski noor poiss, põgenemisplaan liig mässuline, isagi kangesti nõudlik, ja lõpuks. . . lõpuks, jaa, sedagi teati! — oli ju isal õigus! Ainult et pidi just pühapäev olema see, millisele langeb ka suguvõsa aastapäev. . . Kuid ka maa-harimine oli hädapärane, oli ju saabunud külviaeg. Sarnaselt mõtiskledes mõõdus vahetund ilma lõputulemusteta ja kurvalt tõttasid salga liikmed klassidesse.

Vaevalt helises kojuminekuks kell, kui Hans esimesena koju poole ruttas. Sõpru ootamata tõttas koju kuna näis olema temas hää mõte tärnanud. Rutuga neelas lõunalauas ube — ube, millised varem talle ei maitsenud — ja juba seisis labidaga aias ning kaevas — kaevas, nagu oleks leida kallid varandus. Nii tunni kaevanud, tõstis pilgu: aed oli suurem, kui ta iialgi arvanud; tarvitses vaid võrrelda kaevatud osa teise poolega, siis oli asjade seis selge. Päälegi oli kaevada raske, maa kivine. . . Oli kindel: ühest päälөлounast ei jatku, ka pühapäev ja esmaspäevgi kulub juure arvata.

Nii arutledes, kui juba viimane julgus oli kadumas, kostus vile — kostus helistik, mis oli sama salga märguandeks. Hans ehmus. Kas taheti teda viia veel kord võidujooksu proovile? Või toodi talle pesunõõr, kaheksameetriline? Hans ei vastanud. Ei pidanud nad ometi nägema, et ta veel nüüd vaevab! Kuid kes tuli ümber maja? Nii ikkagi see Karl, armsam Hansu sõber, ja päälelabidaga õlal. „Hans, tead, ma aitan sind, me kõik tuleme sulle abiks. Vaid homme pead meiega saama.“ Ning seisis juba Hansu kõrval, sai vaevalt mahti kätt tervituseks anda, kui hakkas kaevama. Nii kaevasidki kõrvuti, Hansul rind täis vaikset rõõmu, et sõber talle hädas appi ruttas. Kuid juba kostis jälle vile, teinegi ja sääl ju sammuvad Klaus ja Peeter ümber maja, samuti labidad kaasas. Ja neile järele tulid peagi teised, päalik Jörg eesotsas, kõigil labidad ühes — suuremaid ja pisikesi, ning Jüts, noorem poiss nendest: aga kõige väiksem. Läks töö siis alles lahti. Sadas labidatäisi, nalja ja naeru; ning vahele küll ka mõni tasane ohe, sest töö oli raske ja aed oli suur. Ja ennem veel, kui töö oli valmis, oli saabunud õhtu ning päike läinud looja.

Maja ees aga seisid kaks valvurid, valvates tänavat ühele ja teisele poole, kas

Hansu vanemad ehk tulevad. Ning tulidki praegu jookstes nende tulekut teatama Ohkega lendles pilk üle lõpetamata töö, labidad lennutati õlale, ning rutuga rivines salk majaees Hansu vanemaid oodates. Hans ise vaid ruttas südame kloppides majja, piiludes aknast asjakäiku. Kuulis sõpru laulmas lühikest laulu, kuna vanemad üllatuses seisatasid. Sääl astus Jörg ette, näitas labidaid õlgadel ja palus: „Me kõik olime abiks kaevamisel, kuigi me ei jõudnud veel lõpule; lubage siiski Hans homme meiega!“ Siis vaatasid isa-ema teineteise otsa, kuna Hans aknast eemaldus, vaid nägi veel, et isa midagi Jörgile lausus. Vaid hetk, siis kostus rõõmuhõisk ja üleemeelik laul, mis Hansule otsuse tõi teatavaks. Ja vanemad olidki ju majas, avasid ukse, astusid sisse. Kõik mure ja valu oli Hansul kadunud. Rõõmuga ruttas neile vastu ega vajanudki enam manguda — muidugi, salga palve leidis täitmise!

Sõbradki sööstusid rõõmsalt koju ja mõnigi emakene andestas nende hilinemise õhtusöömaks. Hans aga teadis rääkida pühapäeva õhtul vanematele palju enda suguvõsa peost. Sest aastapäev oli olnud tõega kenamaist.

! KIRJAKAHI !

1. Kuidas tuleb teha „Eesti Skaudile“ kaastööd? Piilur — T. 179

Vastus. Saatke „E. Sk.“ toimetuse nimemele (Tartus, postk. 130) vastav kirjutis, mis kirjutatud paberi ühel poolel, ja see õieti ongi kõik. Muidugi saab ajakiri avaldada ainult tema eesmärgiga kooskõlas olevaid kirjutusi, seega õieti kõike, mis puutub skautluse ja sellelaadilistesse põhimõttesse ning millel on laialdasem tähtsus. Loomulikult peab kirjutis olema ladus keeles. Juhtumisel, kui soovite kirjutise avaldamist varjunime all või ka ilma nimeta — peate teatama toimetusele siiski ka oma täielise nime ja aadressi; see jääb siis vaid toimetuse teada.

2. Kuidas sünnib võistlus „Tunne oma kodumaad“? I. E.

Vastus. Võistlusnurgas avaldatud pildijures antavad küsimused (vaata „Võistlusedel“) tulevad vastata ja kaastöö saamiseks toimetusele saata ühes väljalõigatud

võistlusedeliga. Siin hindab komisjon (hra Treyvald, skm. Kõks, nskm. Grönberg) vastused, kusjuures kõige paremad saavad 12 punkti, ja need avaldatakse järgmises ajakirja numbris. Aasta kokkuvõttes kolm suurema punktide arvuga skauti - hundipoega loetakse võitjateks ja nende pildid avaldab „Eesti Skaut“ VIII ak. nr. 1., kuna salgale, kuhu nad kuuluvad, saadetakse kätte ajakirja uus aastakäik autasuna.

3. Kas oleks „Eesti Skaudil“ võimalik avaldada mõnda pikemat skaut juttu? Piilur, T. 179

Ajakiri on neid avaldanud varem kuid toimetus leiab, et pikemaid, rohkem kui kahes nr-is ilmuvad jutustusi ei võiks avaldada ajakirja ilmumise pikkade vaheaegade pärast. Või ei lähe lugejatel igavaks jutujatku kuu aega oodates? Toimetus.

4. Kui suur oleks kulude üldsumma Eesti kroonides Läti jamboreele sõites? Piilur, T. 179.

Vastus: Ülespidamine Lätis maksab 10 krooni kogu jamboree kestel, lisaks sõidukulud Riiga ja tagasi poole hinnaga. Seega enam-vähem 20 krooni.

5. Vennad-skandid, kuidas kavatsete raha koguda Läti suurlaagrisse sõiduks? Koll-Pert. — T. 72.

Võistlus: Tunne oma kodumaad!

Punkte said (V): Lembit, Viktor — 8½ (Paide V rühma abipäalik Türi); Metsky, Voldemar — 10 (Haapsalu IV rühma juht); Hiir, Valter — 10½ (Trt. V r. „Õökull“); Kook, Eduard — 10 (Trt. V r. „Õökull“); Saral, Rein — 10 (Trt. V r. „Õökull“); Kuhlberg, Karolus — 10½ (Trt. I r. „Kurg“).

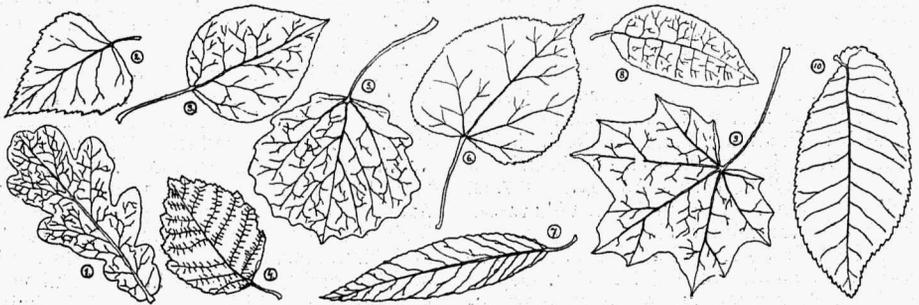
Paremaid vastuseid (V):

I Pildil on toodud Jüri Vilms, sündis 1. märtsil 1889 Viljandimaal. Kümne aastaselt pääsis ta Pärnu gümnaasiumi teise klassi. 16. aastaselt pidas ta juba kõnesid Pärnu tööliste koosolekuil enne 1905. a. Kui J. V. keskkooli 6. klassis oli, viidi ta õösel vastu 28. aprilli vangi, kui selts „Taime“ liige. Pärast seda heideti ta koolist välja. Sellepärast õppis ta kodus iseseisvalt ja sooritas sama gümnaasiumi juures küpsuseksami 1907. a. kevadel. Sama aasta sügisel astus ta Tartu ülikooli õigusteadust õppima. Lõpetas Tartu üli-

kooli 1911. a. kevadel õigusteaduse kandi-daadina ja asus Tallinna vann. adv. Poska abiliseks. Mõne kuu pärast oli ta juba iseseisev vann. adv. abi. Sest ajast saadik võtab ta elavalt osa poliitilisest tegevusest. Töötab iseseisvuse manifesti välja-töötamise komisjonis. Valiti päästekomitee liikmeks 24. II. 18. a. Alustab salaja välis-saatkonna liikmena reisi Soome. Jäudes Soome, hukati ta ettejäudnud Saksa sõdurite poolt Helsingis ühes oma saatkonnaga 13. apr. 1918. a. Tunnan Jüri Vilmsi piltide järele.

II Toodud pilt kujutab Villem Reimani, sündis 6. II. 1861 a. Viljandimaal. Suri 12. mail 1917. a. Kolga-Jaanis. V. Reiman oli tuline eestlane, Eesti ajaloo visa uurija, karskuse aate eest väsimata võitleja ja rahvaalgustaja, tehes Kolga-Jaanist, kus ta 1890. a. alates kirikuõpetajaks, üle-eestilist suure tähtsusega tööd Praegu töötav „Villem Reimani mälestus-komitee“

„Tunne oma kodumaad“ VI. võistlus.

(Väljalõigata ja vastuse juure lisadal)

„Eesti Skaudi“ võistlussedel.

Saatja nimi ja eesnimi: .....

Vanadus: ..... aastat. Kool: .....

Maleva: ..... Rühm: ..... Salk .....

Address: .....

Ajakirjale saata hiljemalt 10. maiks 1928.

loodab peatselt selle suure eestlase mälestust jäädvustada female mälestussamba püstifamisega. Eriti tähtis on V. R. karskustegelase. Ta on kaua aega Eestis karskusliikumises juhtival kohal püsinud. Oli V. Eesti karskuskongressi saadikuks ja juhatajaks 1900. a. 1907. a. juhatas ta VI Eesti karskuskongressi Tartus, VII kongressi 1908. a. Pärnus ja VIII kongressi Narvas 1909. IX kongressist ei saanud ta osa võtta haiguse tõttu. V. Reimani toimetusel ilmusid „Karskusleht“, „Külvaja“ jne. Esimene V. R. karskuskirjutus: „Kas elutilk või surnumeri?“ ilmus 1890. a. „Postimehes.“ Teisi kirjutusi: „Meie kõrtside ajalugu,“ Post. 1898. „Jookide ja joomise ajaloo“, „Kas edasi või tagasi“, „Tulest läbikäinud.“ Tunnen Villem Reimani piltide järele.

III Eesti kirjanik **August Kitzberg**, sündinud 27. dets. 1855 (v. k.) Laates, Mõisaküla ligiduses. Alghariduse sai vanemalt vennalt, kuna edespidi iseseisvalt haridust täiendas Töötas valla- ja kohtukirjutajana ja kihelkonnakohtu notarina. Venestuse ajajärgul pidi uue ametiala valima ja oli siis tegutsemas raamatupidajana, kassapidajana jne. 1900. a. asub Tartusse „Postimehe“ juure. Kirjanikuna algas tegevust jutuga „Kuidas Oisu ja Kariste järved sündisid“, milline 1874. a. „Postimehes“ ilmus. Esimese Eesti lastepeo mälestuseks kirjutas teose „Kodu-kurukesed“ 1877. a. Teiste teoste kõrval on Kitzbergil hulk näidendeid: Libahunt, Enne kukke ja koitu, Punga Mart ja Uba Kaarel, Pila Peetri testament jne. Suri Tartus 10 okt. 1927. a. kell 1/25 homm. Tunnen A. K. välimuselt, kuna teda ise näinud olen.

VI Pilt kujutab **Friedrich Reinhold Kreuzvald**’i. Ta sündis 14. dets. 1803 a. Jõepeere mõisas. Oma nime on ta esivanemate talust saanud. Pääle 5. R. sündi asusid va-

nemad Virumaale Rakvere lähedale mõisa. Siit ammutab ta Kalevipoja kohta aineid, iseäranis mõisa teenija Kotleb Jankovitsi käest. 12 aastasel saadeti ta Rakvere kõstri Gõõki algkooli, kust ta hiljem kreiskooli astus. Rakvere juurest Kaarli mõisast rändasid tema vanemad Hageri kihelkonda Harjumaale Ohulepa mõisa, kus isa valitsejaks sai. Siin jutustas Kreuzvaldile Kalevipoja lugusid mõisa teener Jakob Fischer. 1819. a. saadeti K. Tallinna, kus ta kaupmehe selliks pidi õppima. Kuid aasta pärast oli ta Ohulepas tagasi. Kohalise vennastekoguduse õpetaja Genge võimaldas tal edasiõppimise Tallinnas 1823. a. sooritas K. kooliõpetaja eksami. Lühikest aega oli ta Tallinnas ja Peterburis kooliõpetajaks. 1822. a. tegi ta Peterburis gümnaasiumi lõpueksami ja astus Peterburi sõjaväe arstiteaduse akadeemiasse. 1826. õppis ta Tartu ülikoolis arstiteaduse osakonnas. 1832. lõpetas ta Tartu ülikooli ja sai Võrru arstiks, kus ta 44 aastat töötas. 1877. a. asus ta Tartu, kus ta 1. aug. 1882 a. suri ja Tartu Jaani surnuaiale maeti. Omad kirjatööd on ta peaaegu kõik Võrus kirjutatud. Tähtsaim töö on „Kalevipoeg“ (kirjutatud 1850—1862). Pääle selle veel: „Viru lauliku laulud“, „Lembitu“, „Kilplased“, „Reinuvader Rebane“, „Sipelgas“ jne. Tunnen piltide järele.

V Toodud pilt kujutab **Radu Grenzsteini**, kirjanikku ja ärkamisaja tegelast, kirjaniku nimega Piirikivi. A. G. sündis 5. veebr. 1849. a. Tarvastu vallas. 1869. a. tegi ta koolmeisteri eksami Paistus. Temaga ühes tegi eksami K. A. Hermann. 1874. a. lõpetas ta Valgas seminari, pääle seda oli Aadrus kõster ja kooliõpetaja. Siin sai ta lauluõhufajaks. Säält tuli ta Tartu seminari õpetajaks, kus ta ühtlasi ka ülikoolis käis. Sellel ajal kirjutas G. „Kooli laulmise raamatu“, tõlkis „Looduse nõud ja jõud“

„Eesti Skaudi“ pildivõistluse küsimused.

1. Millist lehte kujutab toodud joonistus?
2. Mida on erilisel tähelepanuväärne temas (äratundmise mõttes)?
3. Millisel kujul kasvab lehte kandev puu, ja millised on selle erilised tunnusmärgid?
4. Kui suur on toodud leht loomulikuna sentimeetrites (keskmiselt).

Vastused, võimalikult iga pildi kohta, pildi numbrite järjekorras!

kirjutas veel „Koolmeisteri käsiraamatu“ ning „Eesti lugemise raamatu.“ 1878—1880 õppis ta Viinis pedagoogiumis. Viinist tegi ta „Sakalale“ kaastööd. 1881. a. sai ta Tartusse „Postimehe“ toimetajaks. Siin alustas ta oma avalikku tegevust. Rahvuslikus elus töötas A. G. kuni 1888. a., andes välja „Oleviku.“ 1877. a. annab ta esimese luuletuskogu välja, siis „Lõbusad laulud lastele.“ Pärast andis ta 1888 a. raamatu „Laulud ja salmid“ trükki. Kuid sattudes vastollu J. Tõnissoniga, läheb ta ära välismaale. Tunnen Grenzsteini piltide järgi.

VI Maalikunstnik **Konrad Mägi** sünd. 14. okt. 1878 Udernas, Tartu lähedal. Esimest andi märkas poisiks Mihkel Martna, kes Uderna mõisas asus. Tartu asudes saab K. M. alghariduse Pellbergi algkoolis ja linnakoolis, kuna isa surma järele mõõblivabrikus tööl olles puunikerdust õpib. Pääseb sääl 1902. a. Peterburi Stieglitzi instituudi skulptuurklassi, kust 1905. a. on sunnitud lahkuma. Mõne aja järele viibib ühes mitme teise Eesti kunstnikuga Ahvenamaa saartel (Soome), kus ta maalima hakkab. Siis asub Helsingisse, kust ta Norramale matkab. Sääl äärefult raskes ainelises seisukorras töötab siiski hoolega maali alal, kuni 1910. a. sügisel Pariisi saab sõita. Pääle mõneajalist õppimist saabub 1912. a. kodumaale. Siit käib 1922/23 Itaalias, kuna muu aja kodumaal matkates ja maalide kallal töötades mööda saadab. Ka on ta kunstikooli „Pallase“ õpetajaks. Mägi on tuntud maastikkude maalijana, mis tema rändamisperioididele vastavalt eriilmelised, kuid siiski väga omapärased ja suuremalt osalt kõik väga värviküllased. K. Mägi suri 15. aug. 1925. a. Tartu närvikliinikus. Tunnen teda piltide järele.

VII Toodud pilt kujutab **Karl August Hermanni**, sünd. 11. sept. 1851. a. Põltsamaa vallas, Võhma külas. Käis Anikvere küla- ja Põltsamaa kihelk.-koolis, kus ta lõi oma esimese rahvaliku laulu: Süda tuksub. Väsimatalt edasi püüdes, suufis omal käel õppides rühkida ülikoolini ja lõpetas selle Leipzgis Saksamaal keeleteaduse doktori aukraadiga. Tegutses selle järele „Postimehe“ toimetajana, kirjanikuna,

kirjastajana ja 1889. a. kuni surmani Tartu ülikooli eestikeele lektorina. Suri Tartus 29. det. 1908. Andis välja a. 1882—1885 „Eesti Postimehe muusikalisahte“, 1885—1897 esimest muusika ajakirja „Laulu ja mängulehte“, 1893. „Noodi ja komponeermise õpetuse“ jne. Ta on ka palju laule komponeerinud. Juhatas II, IV ja VI üldlaulupidu. Tunnen teda piltide järele.

VIII Koolidirektor **Heinrich Bauer**, sündis Paides 30. juulil 1874 a. Oma hariduse sai Tallinna Nikolai ja Harkovi gümnaasiumis ja Tartu Ülikooli ajaloo teaduskonnas. Üliõpilasena tegutses Treffneri güm. õpetajana, hiljem Tartu Pushkini güm. ajalooõpetajana. Siit läheb Varssavi ja sääl 1906. a. Tallinnasse Nikolai güm. õpetajaks, kus ta agara seltskonna ja linna omavalitsuse tegelasena tuntud. Tema eesvõttel ja tegevusel kutsutakse ellu tütarlaste kommertsgümnaasium, millisele koolile samuti tema hoolitsusel korralik koolihoone püstitatakse. Selle kooli juhatajana, vahepääl haridusministrina ja ESM -s tegutsedes auliikmena on Bauer laialdast lugupidamist võitnud. Suri Tallinnas 11. okt. 1927. a. Tunnen piltide järele.

IX Professor **Johann Köhler** oli üks agaramatest Eesti ärkamisaja tegelastest ja andekas maalikunstnik. Sündis 7. märtsil 1824. aastal, suri Jüripäeval 1899. aastal. 1846. a. asus J. K. maalrisellina Peterburisse. Siin pääsis ta peagi kunstiakadeemiasse ja lõpetas õppimise kuld medaliga. Keiser Aleksander II andis talle professori aukraadi, valides teda ühtlasi enda laste joonistusõpetajaks. Köhler oli Peterburis eesti tähtsamate ärkamisaja tegelastega koos rahuslikke küsimusi arutamas. 1863. a. tulid nad otsusele Eesti ajalugu välja anda, (nagu seda kirjutas Köhler Hurtile 31. det. 1863. a.) 1864. a. otsustati Eesti ajalehte välja anda, (Köhler 25. II. 1864. a. Hurtile). Köhler oli Jakobsonis rahusliku tunde äratajaks, mille tagajärjel Jakobson sai agarak tegelaseks ärkamisajal. Köhleri meil tuntum maal on Kaarli kirikus Tallinnas altaripilt „Õnnistegija Jeesus“. Tunnen Köhleri piltide järele.

Käesolev number ilmub vaid 24. leheküljelisena, kuna k. o. nri sissusse kuuluvad ülevaated väljamaa skautide liikumistest toimetusele nri ilmutumiseni ei saabunud.

Seega jääb lubatust pool nrit puudu, mida toimetusele kavatses ta saada, andes ka järgmise nri vähemalt 24. leheküljelise. Sääl leiaksid aset siis ka välja jäänud artiklid.

Peavanema päevakäsk Eesti Skautide Malevale.

Jüripäeval, 23. aprillil 1928.

1.

Jüripäev on skautide üleilmline püha, mil uuendame enda skauditöötust meie kaitsja Püha Jüri sümboolse mälestuse ees. Ammutagem sellest töötusest uut vaimustust, mis meid sisemiselt kinnitab ja aitab skaudikasvatuses ikka laiematel ringidel meie kõrgete aadete täitmise tasapinnale tõusta.

Jüripäev on ka laagrielu algus, milles meie käesoleval suvel enda oskust peame näitama teiste maade skautidele üldise lau-lupeo ja Latvi ja Suurlaagri külastamise pu-hul. Head laagrielu!

2.

Skautidijuhitidest, kes enda vilumusega vas-tavale tasapinnale jõudnud, ülendan noo-remskaufmasteriteks järgu skau-did — Tallinna skautide malevast Hans Tari, mererühma päälük, Alfred Hain'i Võru skautide malevast, Valter Stok-mar'i — Tartu skautide malevast, maleva päälük Artur Miller'i ja Ottomar Hindus'i — Narva skautide malevast.

3.

Annetan suurte teenete eest skautluse edendamise alal Tartu skautide maleva päälükule nooremskaufmaster Karl Lip-pingu'le teenuste märgi rinnal kandmiseks.

4.

Püsiva ja hea skauditöö eest Paide hun-dipoegadega annetan eeskujulikule skau-dile Rein Laube'le diplomi teenete eest Paide skautide malevas.

5.

Skautisõbrale, h-ra Eduard Landt-ile, annetan vanemate aumärgi „svasti-ka“ nõelaga rinnal kandmiseks tema poolt ülesnäidatud kaastöö ja toetuse eest Valga skautide malevas.

6.

Esimese järgu skautidele, kes enda hea iseloomu ja püüdmise suhtes on jõudnud skaudi põhimõtete täitmisel eeskujlikku-seni, annetan „eeskujuliku skaudi“ märgi rinnal kandmiseks järgmiselt: Helmut Mitt — Valga skautide malevast, Rai-mund Krispin — Paide skautide ma-levast, Armand Albert ja Volde-mar Moor — Tallinna skautide malevast,

Heinrich Raba — Nõmme skautide malevast, malevapäälük Erik Priimann — Rakvere skautide malevast, Vladimir Kirtmann, Axel Vikstein ja Voldemar Metsky — Läänemaa skautide malevast, Arnold Offriil, Karl Laupmann ja Artur Gab-riel — Narva skautide malevast.

7.

Hundipoegadest tunnistan eeskujlikku-deks Valentin Lemsalu — Narva skautide malevast ja Sulo Eltmanni, Ferdinand Kivi ja Aleksander Habermann'i — Läänemaa skautide malevast.

8.

Luban väljaanda hooldsusmärke 3-le Narva skaudile, 9-le Tartu skaudile, 9-le Tallinna skaudile, 5-le Läänemaa skaudile ja 4-le Rakvere skaudile. Nende nimed avaldatakse kohaliste malevate päevakäskudes.

9.

Kinnitan Tallinna skautide maleva vanemaks h-ra Aleksander Madis-son'i ja tema abiks kol. ltn. Gustav Maaseri; Valga skautide maleva vanemaks h-ra kapten Joosep Jacko-nowitš'i, tema abiks h-ra J. Nig-gol'i; Paide skautide maleva vanemaks h-ra Arnold Eglon'i, tema abiks h-ra Valentin Malinkin'i; Rakvere skautide maleva vanemaks h-ra V. Si-rotkin'i ja tema abiks h-ra V. Stahl-bergi; Narva skautide maleva vanemaks hra dir. Jüri Välbe — kõik ühe aasta peale.

10.

Akadeemilise skautide seltsi poolt varem korraldatud võistluste tulemustena kinnitan „eeskujulikuks rühmaks“ 1924 ja 1925. aasta kohta Tallinna skau-tide maleva I rühma ja 1926 aasta kohta Läänemaa skautide male-va II rühma ja luban neil kinnitada oma-rühma lipu külge „eeskujuliku rühma“ mär-gid.

Peavanem: N. Kann.

Peastaabi ülem: J. Hüneron.

*Oma ilmumise seitsmenda-
mal aastapäeval*

*üleilmlisel
skautide kevadepühkal*

Jüripäeval

*ütleb paremaid tervitusi luge-
jaskonnale, kogu Eesti Skauti-
de malevale ja kõigile skaudi
tegelastele*

Ajakiri „Eesti Skaut“

Skaudipataljonile lippu kinkima!

skm. H. Paalmann.

„Väike häätegu Eestile kümnenda sünnipäeva puhul“ — nii nimetas meie armas vanahunt „papa“ Hünerson seda mõtet.

Skautid ja gaidid! Teie teate, et Vabadussõda puhastas Teie kodu vaenlastest ja et kõige tublimad väeosad olid kodukaitse töös partisaanid. Kuid Teie ei tea kõik, et ühe partisaanide väeosade nimetus oli „Eesti Scouts“ Sellele pataljonile on Eesti skaudisõbrad ja skautide-gaidide peastaabid otsustanud kinkida väeosa lippu. Meid ei ühenda selle väeosaga välispidiselt muud kui tema nimi, sisuliselt oleme aga võitlejad ühe ja sama eesmärgi poole — rahu heaks. Kodu kaitset ei pea rahupõhimõtte vastaseks ei rahvasteliit ega skautide organisatsioon ja Eesti skautid ja gaidid on oma rahuaate kaitseks neilsamadel alustel väljas.

Lipp, mille kingime, kannab endal skautide kaitsja Püha Jüri kujutust. Püha Jüri võitlus lendava maoga, kurjuse sümboliga, saab ühe Eesti väeosa ja iga skaudi-gaidi ühiseks sümboliks. Veel enam — skaudivaimu ja skaudiaateid tahame selles pataljonis ellu viia. Need meie seast, kes jõudnud roverskaudi vanusesse, astuvad tulevikus skaudipataljonisse enda sundusliku väekohustuste aega teenima. Iga Eesti skaut võitleb sõjaajal Püha Jüri lipu all ühes teiste skautvendadega enda kodu kaitseks. Ja rahuajal kohtavad sealsamas skautid igast Eesti maanurgast enda noormehe õpetööks ja kodanikukohuse täitmiseks.

Skautid ja gaidid! Käed külge ja tööle. Teeme ühise lipuannetuse! Paneme oma piskutest rahasummadest kokku ühe suure summa, mis lippu kinkimiseks vajalik. Siis on see lipp meile lähedane, siis võime vaadata

uhkustundega tema peale, sest ta on meie oma kingitud ja meile enesetele. See olgu meie väike häätegu Eestile kümnenda sünnipäeva puhul!

Toimetuse märkus: Lipu valmistamiseks tarvilise summa kogumine sünnipäeva üldise rahalise korjanduse teel skautide, gaidide ja skaudisõprade vahel. Korjandusraamatud on iga maleva vanema käes, kellele rühmapäälükud ja karjahundid vastavad annetused peavad edasi toimetama, ära tähendades annetaja nime, kuupäeva ja rahasumma. Korjandus peab toimuma Skautide rügemendi (nagu ta end nüüd ümbernimetab) kümnenda aastapäeva puhul. Loodame maikuu numbris juba kliisee tuua lipu kavandist.

Latviija Jamboree.

Skm. B. Radziņš. „Ugunskurs'i“ päätoimetaja.

Riia mererannikul, mitte kaugel kohast, kus Rā jõesuu ühe poolsaare kujundab, asetseb kahe suure düünide-paralleeli vahel väike kaluriküla männimetsast ja rohusistikust kaetud ümbruses. Merekohin ja männilavade sahin ning möödasõitvate laevade signaalid on ainsad hääled, mis säälselt vaikust segavad. Kuid peatselt teisenēb sääl. Juulikuu keskel ilmuvad poisid, nende tööriistad kõlavad taktis nende lauluga; ikka uusi poisse tuleb juurde, ehitatakse telkidelinn rõõmsalt lehvivate lippudega ja korraldatakse mitmekesiseid võistlusi. Õhtutel kogunetakse ühistel laagrituledel, et sõprust ja palju muud teineteiselt õppida; hele naer ja rõõmsad laulud hakkavad kõlama, sest rahvas Baltimere rannikul on lauluarmastav rahvas.

See on 10-aastane juubel Latviija vabariigile ja Latviija skautidele, k.a. 20.—30. juulini. Oma 2500 skauti kõigist Latviija maanurkadest ja veel palju välismaade skautivendi võtavad sellest osa. Kulud on Eesti rahas Krl. 10.—kogu aja eest. Kõik ettevalmistused sünnivad Jamboree Komitee poolt, kelle esimeheks on pääminister P. Juraschevski ja abideks haridusminister prof. Tentels ja sõjaminister Kalniņš. Jamboree juhataja on päävanem kindral Goppers.

Külalisi tutvustatakse lähedalolevate kuurortidega; igapäev on võimalusi ujumiseks ja päevitamiseks. Jalutuskäike tehakse endistele lahinguväljadele, kus hirmsa sõja hävitustöö praegugi veel okasraatide vahel näha. Külalistele näidatakse ka Latviija ülesehitamise töid. Erilised ehitused püstitatakse intendantuurile, pangale, postkontorile ja laagrikauplusele. Esimese abi punkt seatakse valmis juhtivate haigete vastuvõtmiseks ja skautidest moodustatud Punane rist toimetab seda.

Eriline laager hundipöegadele korraldatakse huntmasterite ja naishuntmasterite juhatusel.

Gaidid lõövad enda laagri ülesse Rā teisel kaldal ja võtavad ühistest laulueffekannetest osa.

Naiskomitee ja vanematekogu teevad ettevalmistusi välismaa külaliste vastuõtmiseks. 29. juulil kogunevad kõik veel viimasele suurele laagritulele ja jätavad teineteist jumalaga.

Siis kaob jälle telkidelinn, alles jääb vaid vaikne ja mahajäetud rannik. Ent osavõtjaille elab see ilusa unelmina nende mälestustes edasi.

Muidugi, armas lugeja, Sina teed selle kaasa?

Seiklus õõ katte all.

See oli Eesti skautide esimeses suur-laagris suvel 1926. On möödunud sellest juba tükk aega, kuid mälestused püsivad

noist helgeist suvipäevist. See, mida praegu jutustan, sündis väljaspool üldist päevakorda ja võibolla koguni seadusevastaselt. Jutustan selle loo ka hüüdnimedega. Kord ühel päeval tuli Uhuu meile

Eesti tootem Rootsiga jamboreel 1927.

Tootem on hra B. Rautsmanni valmistatud, laagri asunud kuivale puutüvele. Ligema seletuse märkidest toome ruumi puudusel järgmises nr-is.

Kas on skautidel juba teada, milline tootem on mell Latviya jamboreel?

külla ja rääkis, kas ei tahaks meie, s. o. Rahutapja, Välvuv Skalp ja mina tulla ühele salajasele „Siniselille“ ordu koosolekule. Andsime nõusoleku.

Õhtul pääle signaali, kui laagri elanikud olid telkidesse kogunud või kogumas, et suikuda unne — hiilisime meie kolm vaipadesse mähituina Uhuu telki mis asus meie asukoha vastu. Sääil olid poisid ärkvel ja sisostasid laternalvalgel üksteisega. Uhuu andis märku ja siis hiilisime kõik vaikselt kära tegemata laagri piiridest välja. Hingasin kergemalt, ega siin pole vaja karta, et mõni valvur pääle juhtub.

Üksikus vaikses kohas istusime ringis, keskel väikene latern, mis heitis kiikuvaid varje me nägudele. Tükk aega kestis see koosistumine. Siis kustutati latern ja hakkasime uuesti laagri poole minema. Läkisime kui mustavad tondid, ilma sõnalasumata ja aeglaselt, et mitte valvurite tähelepanu äratada...

Paarkümmend sammu on veel laagri välise piirini... Kõige lähemal on Tartu ratsaskautide laager... vaht kõnnib edasitagasi... Kui vaimud astume meie jälgi-des valvuri samme ja liigutusi... seisata-

des ja jällegi liikudes. Kuid korraga on valvur märganud midagi... seisatab.... tõstab käe ja — valjusti, otse südamesse lõikavalt kostab vile — meid on nähtud.

Nüüd olla või mitte olla — välksatab läbi mu ajude. Tabada lasta ei või — see toob ehk halba meie võistlusrühmale — ei, seda ei või. Nagu üks mees langesime murule, et võibolla rahuneb valvur... Aga ei. Juba tuleb Susigi telgist välja! kostavad hüüded. Nüüd tuleb tegutseda!

Näen enese ees olevaid sõpru ülessõstumas ja jooksmas, seisatan veel moment — näen, et jälgida neile ma ei või — päälegi on koht lage.

Kuulen, kuis lähenevad mürtsudes mu tagaajajate sammud. Kuulen juba nende hingamist ja siis seisatab üks mu selja taga kõrgel kaldal ja räägib teisega, kes teisel pool kaldal: „Siia kuskile nad kadusid! Kaugel nad ei ole — otsime üles.“ Hing seisatab seda kuuldes, kuigi rõõmustan, et „meid“ on „kaks“. Rahunen, kui „naaber“ ülejõe lausub, et las olla, mis me ikka ajame, lähme tagasi, ega ei leia ikka. See oli kui balsam, aga uuesti ütles too „naaber“ mu seljataga, et otsime üles, too laagrist abi. Vaatame kes need olid, need näisid hästi organiseeritud olevat. Teine vastas: „ah las' lähvad. Olid mõned kaabakad, ega enam tulla ei jülge. Ja mina vaene „kaabakas“ ootan, milleks asi areneb.“

Kord sähvatas mõte, et kui muud välja pääsu ei ole, kargan kraavist, teen „sõbrale“ knock-out ja kaon — ometi ei tarvitse nud ma midagi teha. Mu energiline „naaber“ vististi teise mõjul andis järele ja nüüd kuulsin kaugenevaid samme siis kustused inen. Mõtlesin, et nemand kui hääd skaudid tahavad mind nii välja meelitada ja ei liigutagi ma ennast. Mõtlen, et kui neil on püsivust, on mul seda veel rohkem. Siiski tõstan varsti pea ja näen, et olen jälle üksi. Haaran vaiba ümber ja tõusen üles kaldale. Vavalt saan aga sirgu ajada, kui näen, laagri poolt tuleb keegi. Hakkan jooksmas. Hüüab midagi. Hm, — jälle nähtud — kuid nüüd kaon esialgseks ja otsin sissepääsu mujalt. Gasellini jookslen, hüppan takistusist üle... edasi. Jõuan maja ligi, kust toodi õlgi magadiskottidesse. Märkan mu ees suurt põõsast, mis mäletavasti oli sõstra. Kerkin hüppega ja langen kesk põõsast, jällegi kaitsvate oksade varju. Varsti tuleb ka too teine. Tuleb ja kuulen ta hingamist. . . näen läbi okste, nüüd on ta põõsa kohal, nüüd juba mööda. Maanteel jääb seisatama, vaatab maha — otsib jälgi muidugi. Vaatab ringi — ja siis vilistab tasakesi. Ootan uudishimuga, milleks

asi kujuneb. Varsti näen, tuleb jookstes veel teine. Jõudes esimese juure, räägivad omavahel, et üle tee läinud ei ole, ei tea kuhu kadus. Tulevad siis tagasi. Kuulen tuttavat häälekõla, kuid ei usalda kõrvu. Siis huikab üks neist — mina huikan vastu ja tõusen püsti kesk pöösast. Nad ei ootagi mind enestele nii lähedal ja vaatavad imestanult mu poole. Astun nende juure. Need on kaks meie rühma skauti liikuvat valvepostil. Välvur Skalpi oli nende abil laagrisse meie telki saades rääkinud, et mina ja kah Rahutapja väljas. (Nemad muidugi arvasid meid kõiki õiglase und telgis magavat). Ja olidki siis meid otsima tulnud ja minu leidnud. Rahutapja kohta ei teadnud ma mingit seletust anda, kus ta on praegu. Nii saatsin ma teise valvuri minema ja ütlesin

koha, kus nad jälle üksteist kohtavad. Nüüd läksin ka „valvurina“ vahvalt skaudi kõrval. Teel, piiril küsis üks skaut-valvur — kes on, kuhu lähuvad? Aga meie sammusime kui kaks õiglast ja sõber manitses veel vahti hoolega valvama. Varsti olime telgis ja valvur läks oma teed. Säälnägin istumas Välvur Skalpi kuid Rahutapja ase oli tühi. Küsisin, kus ta on; ei teadvat, vastas ta. Jutustasime omad seiklused, soovisime hääd ööd ja uinusime sellejärele, kui Rahutapja ikkagi ei tulnud. Arvasime, et ta läks ehk Uhuu telki ja puhkab sääln. Hommikul oli ase ikkagi veel tühi ja külm, kui koidusignaaliga ärkasin. Varsti tuli ka tema ja jutustas oma loo, kuidas ta põgenenud ja siis õõ veetnud heinamaal ühe Uhuu skaudiga. Nii lõppes see juhtumusrikas öö.

Pilk toimetuse akna taha.

Kiri noortele sõpradele.

Oksal vilistab lullinnuke ja kõrgel pilvedes lõõritab lõokene. Kindlad tundemärgid kevade saabumiseks. Ju lõõvad peagi pungad lahti, lastes õrnrohelisi leheotsi päevalalgusele.

Küllap juba on suurem osa skaute askeleandud väljas kepslevate sulgoomakeste sõpradena, nendele püstitades puure ja pesakaste. Küllap on kohendatud kaua lagunema ja langema kippuvaid, topitud kastide praod - augud tuuletõmbusele kättesaamatuks, ning küllap selle kõige tänu täheks igaviisiline vidistamine varahommikuti tegijatele lõbusa meeleolu loob.

Juba praegugi tundub meeleolu soofuks teisena ja ikka ja jälle pöörduvad silmad tabelile, kus märgitud päikese tõusud ja loojenemised. Tahaks üsna meeleldi näha aja saabununa, kus pakime selgkoti, paikame paari vanu saapaid ja siis enda armsa reisuetsilise — skautkepi nurgast välja toome.

Kuid ometi on hirm, et too aeg saabub liiatki ruttu, sest minul endal — häbi tunnistada, aga tõele anname ikka au — on veel kindlam laagrikäikude kava kokkuseadmata, eeltööd tegemata. Juba vaatasin küll telgi üle ja õmblesin kaks augukest kinni, aga. . . Kuhu peaksin siis selle püstitama?

Nüüd on hääd nõu kallis. Ja siis arvasin, et olengi leidnud selle: kirjutan jälle kirjakese sõpradele väikse palvega. On ju ennemgi mu palved täidetud, loodan seda nüüdki sündivat.

Minul on väledad jalad, ja kui need ei aita, siis võtan abiks sarnase kahe rattaga läikiva ja keerleva asja, milline mind armsa kodumaa ühest äärest teise kannab. Et aga Saaremaale pääseda, küllap siis mõnel laevalgi peidupaiga leiata. Nii ei kohuta mind ükski kaugus. Kuid nina on mul veidi oma tundlikkuse kaotanud, pika talve läbi järjest findi ja raamatute vahelt tolm nuuskides. Seepärast ei tea mina, kuhu poole teekonda alata, mis ajal seda teha ning kus võin leida sõpru eest.

Nüüd on mul paras julgus käes ning tulen välja oma palvega: Kirjutage mulle kõik, kes te laagrisse lähete — malevaga, rühmaga, salgaga või ka sõprade ringis — kirjutage mulle (Edevo Hunt, Tartu postkast 130) laagri asukoht, laagrisoleku aeg ja laagrikorraldaja, Ehk luusin ligikaudu metsades, siis suundun laagrisse. Ehk on aega võtta ette pikemat jooksu — tulen ka Narva kanti. Ning vahepeäl kõiki teisiigi vaatama. Kuid — ärge mind päriselt ja tingimata ootama jätage. Minu hundijalad on vananemas ja kohustusid on kümneid — seepärast alati siis ei saa. Aga püüan veel, kuni mulle aega selle töö jaoks antud. Igatahes tahan näha kõiki, kes laagris armastavad käia, tahan nendega lugusid puhuda üheskoos — ja tahan kõiki neid suvel naaberriigi Lätis skautide Suurlaagris kohata.

Hääd laagri ettevalmistust!

Edevo Hunt.

Kas olete oma otsuses kindel?

Ikka nagu skaut!

Siis pole kahtlemist, et saadate juba enne järgmise numbril ilmumist ajakirja talitusele

„EESTI SKAUDI“

tellimise 1928 /29aasta pääle (VIII aastakäik).

Ilmub 8 numbrit aastas, vähemalt
128 lehekülge.

Eesti Skautide Maleva liigetele

maksab ajakiri „EESTI SKAUT“, nende juhtide kaudu tellides

kõigest pool krooni

ühes koju saatmisega,

kui Eesti Skautide Maleva rühmitused annavad ajakirjale vähemalt 1000 tellimist.

Päalikutel tuleks tõsist hoolt kanda, et kõik tellimised hiljemalt 20. septembriks s. a. saaks talitusele edasi toimetatud, ja kauks sellega läinud aasta puudused, et viimsed tellijad peavad esimestest numbritest ilma jääma.

Skaut, hundipoeg!

Nagu iga päev üks häätegu, nii iga päev 2 senti hoiukarpi, ja teil on juba käesoleva aastakäigu järgmise numbril (viimase) ilmumiseni „EESTI SKAUDI“ tellimise raha VIII aastakäigu jaoks olemas.

Kirjad Tartu, postk. 130.

„Eesti Skaudi“ talitus.

Kirjad poegadele.

See oli sõja ajal, kui sakslasti kartes kodunt ära Loksale tädi juure sõitsime.

Kasvasime sääl tõsiste looduslastena. Ema nägi meid kodu vahest ainult söögi ajal ja üsna harva ka õhtul enne magamaheitmist. Teise aja ilusast suvest veetsime ranna liival, metsas ja jõel.

Jõel see juhtuski.

„Täna mängime meriröövlit“, so-sistas saladusliku näoga me salga juht, — üks suurem poiss, kapteni

poeg, „röövime miljonäri poja“. Poiste ring tõmbus ikka enam koomale, asi oli tõesti huvitav.

Kiskusin endale hästi metsiku näo pähe, mis ka mõjus — võeti mindki kaasa.

Jõel tehti kaks laia põhjaga loot-sikut klaariks, poisid peitsid endid kalda västastikku.

Kaua ei tulnud oodata — sääl sammuski paks miljonäri poeg oma villa trepist alla otse jõe poole, kohendas oma pisukest luikvalget paati, lükkas aerud vette ja libises aegamööda edasi vastu voolu.

„Järele!“ kõlas mõlemast kaldast meriröövli „kuunarite“ kaptenite käsklused.

Hundipoeg Hennu seiklusi Sädemete seltsis.

5. Töö lõpetades kustutati lamp ja Henn ühes Sädemepoisiga lahkusid — tundes meeolehääd tehtud hääteost — katuse-kambri korstna kaudu. Väljas õhus heljusid ilusas tantsus kuuvalguse Sädemetüt-rekesed, kes kohe Hennu ja tema kaas-lased kutsusid mängima.

6. Henn arvas, et need tütarlapsed ei teegi muud, kui mängivad ja tansivad, kuid peagi nägi ta oma eksitust. Teel sam-mus rauk, komistades konarlustel ja kivi-del. Vaevalt märganud seda, katkestati mäng ja Sädemetüt-rekesed asusid valgust lao-tama teekäija jalgealusele.

Poisid hüppasid lootsikutesse, mina kui kergem pidin kükitama oma „Lendava Hollandlase“ ninas pootshaagiga, valmis väikese paadikese haaramiseks. Seisin kui vana vikinglane uhkesti lootsiku ninas, peos roostetanud konksuga ritv. Et meil olid tugevamad sõudjad, siis olime ees teistest tagaajajatest.

Põgeneja pani aga pressi pääle, tal näis nagu mootor sees olevat.

Kerge paat libises havi kiirusega vastu voolu. Paks poiss väsis aga, vahe meie ja tema vahel vähenes iga aerulöögiga. Meie järele sõudva lootsiku ninas seisis samuti poiss püsti käes pundar pesunööri viskamiseks valmis.

Mida ligemale ohvrile jõudsim, seda rohkem hakkas mul see värk, mis südameks kutsutakse, põues raputama. Käed värisid ja põlved, uhke „vikinglase“ põlved nõtkusid iga tõmbega. Olin surmtõsine ja kõige suurema erutusega valmistasin oma ülesande hiilgavaks täitmiseks. Veel paar sülda. Paks poiss väikeses paadis ähib ja higistab, mis kole, surmahirmus on ta

viimase välja pannud, tahtes jõuda ligidale jõesaarekesele.

„Juure!“ kamandab kapten. Vahe väheneb. Ootan käsku, millal pootshaak põgeneja kerre lükata.

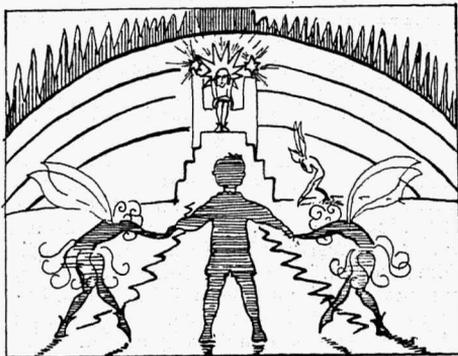
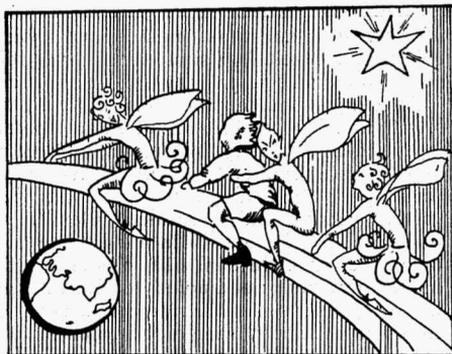
„Külge!“ mõirgab kapten.

Nagu välk virutan valgele paadile ette ääre roostetanud konksu.

Aga, oh häda! Mu erutus on liig suur, et rahulikult kõige jõuga oma saaki ligemale tõmmata. Poisid on aerud sisse võtnud, röövitav teeb aga järsu meeleheitliku tõmbe ja mina, kes ma kramplikult ritvast kinni hoian, lendan samal silmapilgul üle parda.

Meie kapten on sellest ootamatusest üsna ehmatanud, aga poisid ilma käsku ootamata lükkavad aerud uuesti vette, et mind säält kepi otsast jälle tagasi õngitseda.

Saareni siplesin pootshaagi otsas meie saagiks saadud paadi järele ega sõandanud enne lahti lasta, kuna ma ujumise kunstis olin alles päris võhik. Võtsime miljonäri paksu poisi nüüd küll vangi, aga mulle see mäng enam suurt lõbu ei pakkunud, kuna tühja kõhuga terve päeva metsas pidin riideid kuivatama. Lõpp.

7. Hääteo lõpule viies said tänu: „Aitäh kuuvalgusele!“ ja kasutades möödalendavat Sabagatähte, võtsid neljakesi istet selle hiilgaval Sabal ning jätkasid reisu taevakehade keskel hiilgava Põhjanaela poole.

8. Jõudsid viimati Põhjanaelale ja Henn

juhiti kuningatari Põhjatütre lossi. Kumardusega talutasid Sädemetütred Henu hõbedase trooni ette suures pidusaalis, mille seinad Vikerkaare ja Virmaliste ehitud, kuna Sädemepoiss teatas Põhjatütrele hundi-poeg Henu tulekust.

Ühest kõige esimesest Saaremaa hundipojast.

Enne veel, kui ükski inimene teadis, et pisikesed vahvad poisid, suurte selgete silmadega, hädusile püüdva vaimuga kasvavad skautideks ja jäävad säärase vaimu kandjaks kogu eluaja, sirdus Saaremaal ju üle seitsmekümne aasta tagasi niisugune poiss, kes õigusega võiks eeskujuks olla kõigile hundipoegadele.

Kõnelen Rudolf Gottfried Kallasest, kes sündis 1851.a. Kaarma köstri pojana ja suri 1913 Peterburis kirikuõpetajana.

Tema poisiaastatest jutustatakse lookene, mis sai kogu ta edaspidiselegi elule iseloomustavaks.

Uhel Suurel Neljapäeval, ju vara enne päikese tõusu, ei ole seitsmeaastast Rudolfi enam sängis. Suure ettevaatusega tõmbab ta omale riided selga, peaaegu ilma kriginata avaneb uks. Üle öökülmast konarlikeks külmanud hoovi lippab poiss karastaks kevadises varahommikus ees mustavate Sigiiniidi põliste tammede poole. Saaremaalt kuulnud õpetus ei annud talle rahu: „kui lähed Suurel Neljapäeval enne päikese tõusu otsima, siis saad kätte.“

„Mille?“

„Tarkusekivi, mis mulle kõik maailma saladused avalikuks teeb.“

Tarkusenäljase poisi vaimule oli see lugu nõnda mõjuv, etpeaaegu võimatu mitte uskuda. Kaarna pesast pidi selle leidma vanaema õpetuse järele, neid pesi asus ju Sigiiniidis küllalt.

Usinasti tuhnib väike Rudolf tamme haraliste okste vahelepeidetud pesad läbi, aga mida ta ei leia, on tarkusekivi — särav ja hiilgav.

Juba tõuseb päike. Kraaksudes keerlevad ootamatust külastusest ehmunud kaarnad. Sigiiniidi kohal, nagu pakusid nad üksteise võidu raurikkuja pea eest suuremat hinda.

Isa-ema tõusvad juba ja on mures poja kadumise pärast, kuid juba tuleb see ise roidunult, kriimustatult, rebitud pükstega, aga teadmiseaga, et Sigiiniidi kaarnapesad ikkagi tarkusekivi ei varja — kuigi lähed Suurel Neljapäeval enne päikese tõusu seda sealt ära tooma.

Nõnda oli lugu Rudolf Kallasest, mis iseloomustab ta püüdmi poisi aastatest saadik.

Miks ta nüüd aga peaks olema kõigile hundipoegadele eeskujuks?

Sellepärast küll, et terve ta elu oli ainus ja tarkuse järele, mida nii lihtne polnud kätte saada, nagu vanaema seda õpetanud. Suur mees sai sellest pisikesest poisist, kuulus mees, kes kirjutas raamatuid, missuguseid loeti pea igas omaaegses Eesti perekonnas — kirikuõpetaja Kallasest kõneleb veel tänapäevalgi vanem põlv kui jutlustajast, kelle kõnet kuulati suu lahti, nagu oleks tahetud iga ta sõna alla neelata. —

Viimati oli see tarkusenäljane vaim ka suure, lahtise ja hää südame kasvataja, kes kohtles alati kõiki kaasinimesi kõige suurema armastuse ja häätahlikkusega.

Peaks ju sääraseks püüdma kasvada iga tänapäevane hundipoeg. Ainetel H. H.

Armas onu Kollane Uhu!

Hundil olid üsna õiged jutud, kui rääkis, et kevad olla ukse ees. Ongi veel uulitsatel sületäis soppa, öösel küll külmetab, aga päeval paistab päike üsna soojasti. Käime kõik nüüd lossi vallidel hõiskamas, luuramas, jälgi lugemas, müramas ja mängimas. Ma nüüd suurt osav pole lingu heitmises, aga vanem hundipoeg on juba päris indiaanlane — saatis mulle kõie ümber kere, nõnda et prantsatades pikali lendasin; pidin selles ahastuses kohe tõinama panema, aga hunt juhtus parajasti jaole ja siis neelasin pisarad alla. Tahtsin viilistada — ajasin küll huuled torru, aga vile ei kostnud. Siis tuli kohe meele, et pidi naeratama, kui oli valus. Naeratasin

siis ka, hunt naeratas, kuid teised pojad rōkkasid endiselt. Aga silmust posti otsa niisama panna on ikka palju kergem, kui visata.

Ka vingus ilmaga pole toas viga elada. Hunt kõneleb meile skautidest, õpetab laulu, mängu ja isegi näitemänge harjutamiseks „Laste rõõmust“ — kuule, vist teeme varsti peo. Meie talvistest lõbusatest päevadest saadan sulle mõned ülesvõtted, nad pole küll kenasti välja tulnud, aga aru on saada, et meie sääli pääl oleme. Vaata, kallis onu, kõik need pojad tervitavad sind ja sosistaksid sulle häämeelega kõrvu, et tuleta ikka vahest meele Saaremaal üle mere pisikesi Kuresaare hundipoegi. Kas sa tead ka, kuhu jäi Tartu Vau, et ta sulle enam ei kirjuta, ja kas muudes linnades hundipojad ära on surnud, et nad enam häält ei tee?

Rõõmusta, onu Kollane Uhu. Kuresaare hundipoegade vägi kasvab päevpäevalt.

Ennu Heiküpp.

Meile saabunud t otuse kordamise silmapilk.

Skm. J. Tederson.

Juhid, kas olete teadlikud ja kas oskate selgitada skautidele, mida lubame, kui Jüripäeval, traditsiooni järele käies, t otame uuesti kolme skaudi põhifunktsiooni täita?

Kas olete juba selgeks teinud, mida tähendab

„täita oma kohust Jumala ja Eesti isamaa vastu,“

„h ad teha ligemetele,“

„truuks j ada skaudi s adustele ja nende järele talitada.“

Kindlakujuliselt asetame oma t otuses esimese kohale isamaa, teisele armastuse ligimeste vastu, kolmandale vaid märgime, et meie oma organisatsioonile truuks j ame. Kuid ühtlasi märgime sellega: iialgi ei saa tõusta tõsisel skaudil küsimusi „kas isamaa või meie organisatsioon,“ kas „h ategu ligimesele või skautlus vaid,“ ikka jäab püsima „isamaa“ ja skautlus, „h ategu ligimesele ja meie organisatsioon on selle kõrval vaid nägematu tegur.“ Kuid kolmas t otuselause märgib ja kinnitab eelmist kahte, tema on oma mahu poolest laiaulatuslisem. Kuniks jatkub meile skautluses tema s adusi ideaalsel kujul, seniks on meil kolmanda lausegagi mõlemad esimesed öeldud — ja ühtlasi palju muudki lausutud.

Noortel, skautluse lipu alla koondunud poistel, on kiusatusi samaselt kõigile teistele. „Elurumalused“ — kõiksugused pahed skaudi raudsete s aduste vastu — viivad noortest paljuid hukatusse, millisest need h al juhul p asevad vigase tervise, kollase pale ja l tvunud muskulatuuriga, mille kõige taga peitub isiku tahtej uetu hing. Olles koondunud vendlusperesse valge liilia all, kasvatame vastastikku üksteist ja oleme mõjutatud skautluse terveist p him tteist ning sellega teatud kilbi taga. On sootuks meist eneseist rippuv, kui tugevaks oleme ehitanud enda kilbi — kui ligidale oleme tunginud skautluse ideele ja kui võrd õieti need oleme suutnud omaks võtta. Meil jäab kahtlustuste juhul siiski mõjuv abinõu: saada juhatust ja nõuanne teadlikuma sõbra käest.

Lubatagu mul siin märkida fakti. Olles meie k igeteadlikuma sõbra käest — Baden-Powellilt — saanud tugeva k epigistuse, päale temale antud p alikut otuse sõnade lausumist, on j anud rinnus pesitsema igaveseks ajaks kindel tunne, et sind ei v arata elupahed skautluse õigelt rajalt, vaid suudad ikka ja alati teadlikult neist kõrgemal seista. Sarnane on teadlikuma sõbra selgitava nõuande, ühtlasi parajal silmapilgul antud t otuse mõju.

Meie Eestis oleme tihti kannatanud ühe teatud pahe all, mida võiks vahest uudishimuks, vahest aga ka püsimatuseks ristida. Mõtlen siinjuures meil noortes avalduvat püüet igas uues seltsis ja organisatsioonis kaasa-töötada — tavaliselt kuniks sääl tõsisemale tööle saaks asuda. Jõudes sarnasesse staadiumi, on kadunud töötuhin ja mõõdub hetk ning jäetakse endine keskkond ning mõlgutakse ringi uute asutamismõtetega. Mina ei julge oma tarkusega öelda, et see tingitud on rahvuslisest organiseerumistungist, töötahte puudusest, nooruse püsimatusest, uudishimu rohkusest või nende ja teiste kalduuste koostumisest. Kuid ühte kinnitan julgelt: skautlikust püsi- vusest see tunnistust ei anna. Samuti pole sarnases jookslemises lõhnagi visadusest ja edasipüüdlikkusest.

Eesti Skautide Maleva on oma eluea kestel näinud mitmete organi- satsioonide tekkimist. Tal on tulnud kurvastusega märkida mõnegi oma liikme lahkumist nendesse ülemineku tõttu. Algpäivil on olnud ju tema endagi ridadest pereheitmist. Ent pahasti on skautline liikumine naaber- seltside varisemisele leinas parga asetanud ja eksinud poegi uuesti leidnud.

Sarnane asjaolu annaks just kui põhjust mõnesugusele kaalutlemisele ning tulemustes ei võiks kahtlust tekkida.

Skautlised põhimõtted on püsinud ja jäävad seisma. Aina kinnitavad seda hulkade teiste püüded — skautluse meetode oma teenistusse rakendada.

Elu sammub järjest oma rada ja esildab järjest uusi nõudeid. Kõik kes ei taha või ei suuda temaga kaasa sammuda, jäävad iganenuks ning sellega suures võitluses nõrgemaks pooleks. Kui tänasel töötuse andmisel kinnitame enda tahtmist käia elurada, siis olgem ka teadlikud, et too siht järjest kerkivate hääde eluviisidega kooskõlas püsib ning meie isamaa ja inimkonna hääkäekäigu sihis areneb. Kui tahame ligema vaatluse alla võtta meie allesündinud muutusi põhimääruse aladel, siis võime leida kooskõlas- tumist uuemate nõuetega. Pole meile kellelegi teadmata, et nendel tegevus- aladel, mis skautlus igale üksikule rühmitusele valikuks annab, skaudid ja nende juhid ikka valivad elulisi tegevusalasid. Ka see on kaasas käimine kõige olulisemal kujul.

Jääks järele veel soovida ühte (lubatagu mul tänasel vendluspühal seda uuestinimetada) — jõuda kokkuleppele ühistöö viisides meie mõtteosaliste ning paraleelorganisatsiooniga: noorseppadega. Kas julgeb praegusel ajal veel keegi öelda, et ühestööks on ületamatuid takistusi? Minu teada oleme ühisel arvamisel, et väikeses koduriigis on lahustöötamine jõe killustamine ja seega samuti lubamatu, nagu mõni muugi suurema riigi luksus-ettevõtte. Rahu valitseb meie vahel juba aastaid, kuna oleme üksteisest arusaanud. Kas ei tahaks valitsema pääseda ka üksmeel, milline ju samuti mõõda- pääsematu skautline iseloomu joon.

Skautjuhid! Need mõtted kerkivad minul, kui kordan meie töötuse sõnu. Ma tahan uskuda, et teilgi nende teadmine kasuks tuleb, et neid ühes paljude teistega — te enese mõtetega — ühendades võime kogu meie pere ulatuses tugevaks saada, olles teadlikud me eneste sihtides, soovides ja võimistes, ning seega järjest väärikamale kohale üleilmises skautide ridas- fuses tõuseme.

Belgia Baden-Powelli nimelise skautide organisatsiooni peavanem Cortisier on 13. märtsil s. a. surnud. Temaga on skautlus kaotanud teadliku ja laialt tuntud tegelase.

„Lääne skaut“ nr. 2 on ilmunud ja jätab nii põhimuselt, kui sisult täiesti rahuldava mulje. Moleva käsitsipaljundatud ajakirjast on see korralikum, kui ükski teine, mis meie ajakirjale läkitatud. „Lääne skauti“ toimetavad skaudid Vikstein, Suprunenko, Metsky ja Sleet.

Kingitus Baden-Powellile, mis 1929. a. Jamboreel üle tahetakse anda, peab teatavasti juba eeloleval suvel kogutama, mida skaudid mees pidagu. Teatavasti fuleks igal skaudil selleks maksa 2 Inglise penci, seega Eesti rahas 10 senti Ülemaailmlise umbes 2 miljonilise skautide arvu juures teeks see palju kaks sada tuhat krooni.

Ajakirja oma nurk.

Nii töötame enda ajakirja kasuks:

(1. Aastakoosoleku otsuse täideviimine.)

Malevad:	Liigete arv	Antud tellimised	Maksta olev summa	Tasutud summa
Lääne	61	50	25.—	25.—
Narva	179	157	78.50	21.50
Nõmme	114	100	50.—	
Paide	100	12	6.—	6.—
Petseri	30			
Pärnu		19	9.50	9.50
Rakvere	58	60	30.—	30.—
Saare	117	80	40.—	
Tallinna	420	150	75.—	7.—
Tartu	313	177	88.50	37.—
Valga	84	60	30.—	7.50
Võru	73	15	7.50.—	7.50
		880	440.—	151.—

Skaudid! Veel ei ole fuhat tellimist fäis!

Ajakirja talitus palub saata kõiki kogutellijaid talitusel puuduvaid üksik-tellijate aadresse, et juhtumisel, kui ajakirja viimane (laagri-) number ilmub päle koolitöö lõppu, siis kõigil tellijatel võimalus oleks viibimata ajakirja kätte saada.

Kutseid osavõtuks Eesti skautide maleva välissekretäriale on saabunud järgmiselt: 1) **Latvija jamboree** 20.—29. juulini s. a. (teateid ajakirjas teisel ja ka enne); 2) **Rover Moot** Inglismaal Birminghamis 25.—28. mail s. a. (V. „E. Sk.“ nr. 4); 3) **Sea-rally** Ungaris, Tihany's 26. juulist — 5. aug. s. a. Ülespidamiskulud 15 shillingut 4) **Prantsusmaal „L'Eclairer de France“** rühmituse jamboree 12.—19. augustini Pariisi lähedal. Maks 11 franki päevas, teated kuni 15. juunini 5) **Soome Vapaa Partio** rühmituse laager 7.—16. juulini Helsingi läheduses, osavõtumaks 1 Ekr. 6) **World Youth Peace kongress** 17—26 augustil Hollandis, Eerdes. Ligemaid teateid saab ESM. Päästaabilt (välissekretär), Ülesandmised peavad varakult sündima, kuna muidu Päästaap luba andmiseks otsust teha ei saa.

Välismaa skautide aadresse ei ole kahjuks veel saabunud

Sissetulnud Eesti skautide aadressid oleme saatnud juba — vastavate soovide kohaselt — naaberriikidesse Soome ja Latvijsse avaldamiseks, kuna Rootsi, Helveetsiasse, Prantsus ja Saksamaale ligemal ajal läkitame

Ajakirjale kuuluvad summad, mis tellimiste tasuks talitusele edasi saatmata või ka sisse nõudmata, tulevad hiljemalt 5. mais talitusele ära tasuda, kuna vastasel korral ajakirja oma aastakäiku lõpetada ei suuda ja viimane — kevad-number ilmumata jääb.

Piilur: Nimeta kaastööd ei saa kahjuks avaldada.

P. T. Võrus: Kasutame mälestused edaspidi, kui seks soodsam juhul.

SK. Kuna teated saabusid liiga hilja, võtsime vaid osa — lühendatult.

„Eesti Skauti“ järgmine number ilmub mai lõpul,

kuid juhusel, kus malevad-rühmad tellimisrahad aegsasti ära ei oienda, võib ilmumine viibida.

„Eesti Skaut“ nr. 6/7 ilmus 27. apr. 1928 a

EESTI SKAUTIDE MALEVÄ

asutamisest saadik on

AJAKIRI

EESTI SKAUT

järjekindlalt püüdnud levitada paremaid ideid noorte peresse, kajastanud kõiki skautliku lipu alla koonunud noorte püüdeid ja hoolitsenud oma jõudu mööda lugemisvara eest.

EESTI SKAUT on vanem NOORTE AJAKIRI.

Olles Eesti Skautide Maleva häälekandja, tahab ta hoolitseda kõigi noorte eest, kellel on juhtlauseks Tahan olla puhas sõnas, mõttes ja teos.

EESTI SKAUDI aastakäik

(1. septembr. — 31. augustini)

ilmub 8 numbrit

maksab. Kr. 1.50

poolaastaks „ 0,75

üksiknumber 25 senti.

Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused ja ajakirja levitajad rühmade - karjade juures.

ESM liigetele nende juhtide kaudu tellimine kogu aastaks **pool krooni.**

Toimetus ja talitus:
Vallikraavi 19, Tartus.

Kirjad:

Tartu, postkast 130.